

St-lka namítá sice dále, že spolužalovaný Emil L. dobrovolně ze služby vystoupil a pozbyl tím zákonných nároků na pensi, takže jediným podkladem jeho nároků je narovnání z března 1920. Avšak námitka tato je v rozporu jak se zněním protokolu z 8. resp. 24. března 1920, dle něhož zvěrolékař L. vzdává se toliko svého postavení v a k t i v n í s l u ž b ě, tak i s dekretem ze 27. března 1920, podle kterého obec spolužalovaného »k jeho žádosti překládá na trvalý odpočinek«. Ze znění obou těchto aktů jde, že spolužalovaný nevzdal se služby u obce, nýbrž zažádal na základě své dosavadní aktivní služby za přeložení na trvalý odpočinek, a že obec této žádosti vyhověla. Třebas pensionování toto stalo se na podkladě dohody mezi obcí a spolužalovaným, nemění se tím povaha aktu pensionování; toto zůstává jednostranným opatřením obce jako veřejnoprávního zaměstnavatele, a pensijní nároky spolužalovaného dlužno tedy posuzovati výhradně podle obsahu dekretu z 27. března 1920. (Srv. nál. Boh. 1125 adm.).

Namítá-li konečně obec, že se spolužalovaný prohlášením z 8. resp. 24. března 1920 vzdal všelikých dalších nároků proti obci, které v narovnání obsaženy nejsou, sluší uvážiti, že — i kdyby bylo vůbec možno prohlášení spolužalovaného, učiněné při narovnání s obcí v březnu 1920, vztahovati bez dalšího také na nároky vzešlé z pozdějších zákonných úprav, — bylo by vzdání takové pokládati za bezúčinné, poněvadž — jak vysloveno již ve zdejším nál. Boh. 1677 adm. — obecní úředník ustanovený podle zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z. resp. zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb. nemůže se platně vzdáti právního nároku na výslužné a tudíž ani nároku na drahotní přídavky, které — byť i upraveny samostatně — tvoří podle zákona 312/20 součást jeho odpočivných požitků.

Jeví se tedy stížnost bezdůvodnou.

Č. 3197.

Vojenské věci: I. Za čsl. vojenského gážistu lze považovati jen toho, kdo buď přímo aktivním gážistou čsl. vojska byl jmenován anebo z bývalé armády rak.-uh. jako gážista do čsl. činné služby byl přijat. — II. Přijetí takové není nahrazeno faktickým výkonem služby.

. (Nález ze dne 31. ledna 1924 č. 20.766/23).

V ě c: Rudolf S. v Praze (adv. Dr. Kar. Plavec z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (min. konc. Dr. Josef Kocman) o propočtení služebních let.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l v administrativním řízení vznesl nárok, aby mu za účelem vyměření pensijních požitků byla propočítána leta služební podle § 6 zák. z 19. března 1920 č. 195 Sb., dle toho pak stanovena pensijní základna a vyměřeny mu pensijní požitky. Nař. rozhodnutím byl nárok ten zamítnut s odůvodněním, že st-l převzat byl jako gážista ve výslužbě a dne 1. ledna 1920 nekonal činnou službu.

O stížnosti, která rozhodnutí to napadá pro nezákonnost, nss uvážil:

St-I stojí na stanovisku, že — byv teprve 1. října 1920 přeložen do výslužby — byl až do té doby v činné službě; na tom nemění prý ničeho, že od 25. listopadu 1919 byl v příkaznosti, neboť dání do příkaznosti znamená toliko dočasné sprostění výkonu činné služby, nikoli však stav mimo službu. Poněvadž tedy 1. ledna 1920, t. j. v den účinnosti zák. z 19. března 1920 č. 195 Sb., byl v činné službě, vztahuje se na něho tento zákon a má tedy nárok na to, aby za účelem stanovení výše pensijních požitků byl po započtení let dle § 6 t. zák. zařaděn do příslušného platového stupně stanoveného v § 1 cit. zák.

Názor tento jest mylný.

Zák. z 19. března 1920 č. 195 Sb. má, pokud jde o vojenské osoby z povolání, na mysli toliko aktivní gážisty čsl. vojska, a mluví-li v § 6 o gážistech, kteří v den jeho účinnosti byli v činné službě, rozumí tím jenom ty vojenské osoby, které byly v uvedený den v činné službě jako čsl. vojenská gážisté.

Za čsl. vojenské gážisty lze však považovati jen ty, kteří buď přímo aktivními gážisty čsl. vojska byli jmenováni, buď z bývalé armády rak.-uh., rak. nebo uh. jako gážisté do čsl. činné služby byli převzati.

St-I netvrdí, že byl přímo jmenován čsl. vojenským gážistou. Mohl tedy tohoto stavu nabýti toliko převzetím, které je upraveno § 1 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. a děje se výrokem mno.

St-lova přihláška do činné služby v čsl. armádě byla vyřizena výnosem mno z 19. ledna 1922. Jím byl st-I dnem 1. října 1920 přeložen do výslužby. Nebyl tedy převzat do čsl. branné moci jako aktivní gážista, nýbrž jako gážista ve výslužbě ve smyslu § 2 zák. 194/20. Okolnost, že před tím, aniž byl výslovně mno převzat, v čsl. branné moci jako aktivní gážista fakticky sloužil, nepropůjčila mu ještě právní charakter aktivního gážisty čsl., jehož dle § 1 cit. zák. by mohl nabýti jenom výslovným převzetím v této vlastnosti se strany mno. Nepadá tedy také na váhu, že mno ve výnosu z 19. ledna 1922 patrně vzhledem k dosavadní faktické činné službě st-lově v čsl. vojště — užilo výrazu ne zcela přesného, že st-I překládá se do výslužby, chtějíc tím vlastně vyjádřiti, že se st-I přejímá do čsl. branné moci toliko jako gážista ve výslužbě.

Ježto tedy ani tím ani oním způsobem vlastnosti čsl. aktivního gážisty nikdy nenabyl, nevztahuje se naň zák. 195/20 vůbec, a nemůže si tedy činiti ani nároků na úpravu svých požitků v základě § 6 tohoto zákona.

Není proto třeba zabývatí se otázkou, znamená-li »příkaznost« stav mimo službu či jenom dočasné sprostění výkonu činné služby. Neboť i kdyby se příkaznost pojímala v tomto smyslu, takže by důstojníka v příkaznosti bylo pokládati za důstojníka v činné službě, ničeho by tím st-I nezískal, poněvadž by ani v tomto případě nebyl býval 1. ledna 1920 v činné službě ve smyslu § 6 z. á. k. 195/20, t. j. v činné službě jako čsl. gážista.

Z výnosu mno z 24. května 1921 st-I nemůže rovněž ničeho dovodovati, poněvadž i tento výnos má na mysli jenom ty vojenské osoby, kterým by bylo principiálně možno propočítati služební leta podle cit. zák. 195/20, a nevztahuje se tudíž dle toho, co svrchu řečeno, na st-le.

Ježto jiných stížních bodů stížnost neformuluje, bylo ji jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3198.

Učitelstvo: I. * Rovnocennost výkonu podle §§ 15 a 16 vl. nař. č. 666/1920 jest posuzovati nejen podle kvality, nýbrž i podle kvantity služby. — II. O časovém rozsahu vyučovací povinnosti učitele veř. školy národní.

(Nález ze dne 31. ledna 1924 č. 1494.)

Prejudikatura: Boh. 2484 adm.

Věc: Dorota H. v N. J. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o započtení služby na soukromé škole.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka složivši zkoušku dospělosti dne 28. června 1907 a zkoušku způsobilosti dne 19. května 1911 byla v době od 15. září 1907 do 15. října 1909 pomocnou učitelkou při soukromé škole obecné s právem veřejnosti řádu Voršilek v B.; od 17. října 1909 je činná ve veřejné službě školní.

K její žádosti za započtení doby ztrávené na uvedené soukromé škole při propočtení služební doby podle zák. č. 222/20 byla rozhodnutím zškr mor. ze 4. září 1922 doba od 15. září 1907 do 15. října 1909 započtena toliko pro počáteční službu, poněvadž v oné době nevyučovala s plným učebním úkolem třídní učitelky, nýbrž byla činná toliko jako pomocná síla po 10 hodin týdně.

Odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto jako neodůvodněné, ježto st-lka vyučovala v době od 15. září 1907 do 15. října 1909 pouze v 10 hodinách týdně, a tudíž tuto službu nelze považovati za rovnocennou co do výkonu ve smyslu odst. 1. § 15 resp. § 16 nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb.

Stížnost neuznal nss důvodnou z těchto úvah:

Nař. rozhodnutí nepopřelo ani, že st-lka má rovnocenné vzdělání předepsané pro službu učitelkou, ani že na soukromé škole učila stejným způsobem jako učitelka na veřejné škole obecné.

Kdežto stížnost vychází z názoru, že tyto vlastnosti učitelské služby na škole soukromé stačí ve smyslu §§ 15 a 16 nař. č. 666/20, aby služba ta byla při propočítání služební doby započitatelnou, založeno nař. rozhodnutí na názoru, že služba ta musí býti rovnocenná službě učitelské na veřejné škole obecné i co do časového rozsahu.

Ani zák. č. 222/20 ani nař. č. 666/20 ani jiný předpis právní neustanoví, která služba jest dle §§ 15 a 16 cit. nař. veřejné službě státní rovnocenná co do výkonu.

Nss vyslovil již v nál. Boh. 2484 adm., že rovnocennou jest služba taková, která se rovná veřejné službě státní (téhož oboru) jak co do rozsahu a obsahu, tedy jak kvalitativně, tak kvantitativně.

Při veřejné službě státní jest ve směru tom rozhodna organisace toho kterého úřadu, úkol časový i dělný dle toho organisace na zaměstnání stejného druhu připadající.